

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.668 van 19 december 2014
in de zaak A. 213.787/XII-7753**

In zake: de BVBA FARESA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joost Bosquet en Wouter Moonen
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Roderveldlaan 5/3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de HOGESCHOOL PXL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Van Geeteruyen
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Achttiende Oogstwal 37 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 september 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit van de Hogeschool PXL genomen 5 september 2014 waarbij aan de ‘vzw CAW Limburg’ een overheidsopdracht wordt toegewezen met als voorwerp ‘Offerteaanvraag voor aanbod van therapeutische begeleiding ten behoeve van studenten van Universiteit Hasselt en Hogeschool PXL’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.781 van 16 oktober 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2014 om 11.00 uur.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rutger Tibau, die loco advocaat Joost Bosquet verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Steven Van Geeteruyen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij heeft met een beslissing van 28 oktober 2014 de bestreden gunningsbeslissing ingetrokken.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekende partij heeft na het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen verzoekschrift ingediend om de vernietiging van de bestreden beslissing te vorderen. De Raad van State is er in dat geval overeenkomstig artikel 17, § 3, vijfde lid, van zijn gecoördineerde wetten toe gehouden de uitgesproken schorsing op te heffen.

V. Kosten

5. Aangezien de bestreden beslissing op 28 oktober 2014 door de verwerende partij werd ingetrokken, past het de kosten ten haren laste te leggen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

6.1. Met verwijzing naar de bepalingen van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ vraagt de verzoekende partij “in toepassing van deze reglementering [...] de toekenning van het maximum van het bedrag van € 2.800,00 aan rechtsplegingsvergoeding”. Zij “wijst erop dat dit reeds de tweede gunningsbeslissing betreft waarvan de onwettigheid is aangevoerd. De handelwijze van de verwerende partij dwingt de verzoekende partij tot hogere uitgaven”.

6.2. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Artikel 67, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt:

“§ 1. Het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding bedraagt 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro. In afwijking van het voorgaande lid bedraagt het maximumbedrag 2.800 euro voor de geschillen betreffende de regelgeving inzake de overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten.”

6.3. Er is te dezen grond om met toepassing van deze bepalingen de verzoekende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, nu zij door de intrekking van de bestreden beslissing als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

Gelet op de door de verzoekende partij uiteengezette bijzondere omstandigheden van de zaak is het passend de rechtsplegingsvergoeding op het dubbele van het basisbedrag te bepalen, zijnde 1400 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State heft de bij arrest nr. 228.781 van 16 oktober 2014 bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid op.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 1400 euro verschuldigd aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 december 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Bovin,

staatsraad,

waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Frank Bontinck,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Bovin